

Το ανακοινωθέν του Πατριαρχείου Μόσχας για την διακοπή κοινωνίας

Romfea.gr. Πέμπτη, 18 Οκτωβρίου 2018

Με μεγάλο πόνο η Ιερά Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας πληροφορήθηκε το από της 11ης Σεπτεμβρίου 2018 ανακοινωθέν του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως περί: ανανέωσης της αποφάσεως «χορήγησις αὐτοκεφαλίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας», ανασύστασης στο Κιέβο «Σταυροπήγιον» Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, «ἀποκατάστασις εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν ἢ ἱερατικὸν βαθμὸν» των αρχηγῶν του Ουκρανικοῦ σχίσματος και των συν αυτῶν και τους «πιστοὺς αὐτῶν εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν», ἀρσεως «τῆς ἰσχύος» του Συνοδικοῦ Γράμματος του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως του ἔτους 1686 σχετικά με την παραχώρηση της Ιεράς Μητροπόλεως Κιέβου στην δικαιοδοσία του Πατριαρχείου Μόσχας.

Αυτὲς τις **ἀνομες αποφάσεις** η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως ἔλαβε μονομερῶς, αγνοώντας τις κλήσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας, του πληρώματος της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας, καθώς και των κατὰ τόπους Ορθοδόξων ἀδελφῶν Εκκλησιῶν, των Προκαθημένων τους και των Αρχιερέων προς Πανορθόδοξη συζήτηση ἐπὶ του θέματος.

Η κοινωνία μετὰ των εισερχομένων εἰς σχίσμα, πολὺ δε περισσότερο με τους αφορισμένους ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Εκκλησία εξομοιώνεται με τὴν συμμετοχὴ στο σχίσμα και αυστηρὰ καταδικάζεται ἀπὸ τους Κανόνες της Αγίας Εκκλησίας: «Εἰ δὲ φανείη τις τῶν ἐπισκόπων, ἢ πρεσβυτέρων, ἢ διακόνων, ἢ τις τοῦ κανόνος τοῖς ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν, καὶ τοῦτον ἀκοινωνήτον εἶναι, ὡς ἂν συγγέοντα τὸν κανόνα τῆς ἐκκλησίας» (Β' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Τοπικῆς Συνόδου, Ι' και ΙΑ' Ἀποστολικοὶ Κανόνες).

Η ἀπόφαση του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως περί «ἀποκαταστάσεως» κανονικῆς ὑπόστασης και επαναφορὰ σε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία του αφορισμένου ἀπὸ τὴν Εκκλησία πρώην Μητροπολίτου Φιλάρετου Ντενισένκο, αγνοεῖ μια σειρά ληφθέντων αποφάσεων των Ιερῶν Συνόδων της Ιεραρχίας της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας, των οποίων η νομιμότητα δεν υφίσταται ἀμφιβολία.

Σύμφωνα με τὴν ἀπόφαση της Ιεραρχίας της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας γενομένης στο Χάρκοβο στις 27 Μαΐου 1992 ο Μητροπολίτης Φιλάρετος Ντενισένκο λόγω μη πληρώσεως των ὀρκων που ἔδωσε μπροστὰ στο Σταυρὸ και στο Ιερὸ Ευαγγέλιο κατὰ τὴν διάρκεια της συνεδριάσεως της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας ἐκθρονίστηκε ἀπὸ τὴν καθέδρα του Κιέβου και του ἀπαγορεύτηκε ἡ ἀσκηση των λειτουργικῶν του καθηκόντων.

Η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας με τὴν ἀπὸ 11η Ιουνίου 1992 ἀπόφασή της ἐπικύρωσε τα πρακτικὰ της Συνόδου στο Χάρκοβο και καθαίρεσε τον Φιλάρετο Ντενισένκο ἀπὸ το αξίωμά του με τις ἀκόλουθες καταγγελίες: «Σκληρὴ και ἐπηρμένη συμπεριφορὰ προς τον ὑπὸ ἐπίβλεψή του κλήρο, ἐπιβολὴ και ἐκβιασμό (Προς Τίτον Ἐπιστολή 1, 7-8, ΚΖ' Ἀποστολικὸς Κανόνας), πρόκληση σκανδάλου στους πιστοὺς με τὴν συμπεριφορὰ του και τὴν προσωπικὴ του ζωὴ (Κατὰ Ματθαῖον 18, 7, Γ' Κανὼν Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ε' Κανὼν Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου), ἐπιπορκία (ΚΕ' Ἀποστολικὸς Κανόνας), δημόσια συκοφαντία και βλασφημία ἐναντίον της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας (ΣΤ' Κανὼν Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου), τέλεσις των Αχράντων Μυστηρίων καθώς και χειροτονιῶν των κληρικῶν στην κατάσταση ἀργίας (ΚΗ' Ἀποστολικὸς Κανόνας), δημιουργία σχίσματος στην Εκκλησία (Κανὼν ΙΕ' της Πρωτοδευτέρα Συνόδου)».

Ὡς ἐκ τούτου, ὅλες οι χειροτονίες που τέλεσε ο Φιλάρετος και οι ἐκκλησιαστικὲς ποινές που ἔπραξε ευρισκόμενος ὑπὸ τὴν ποινὴ της ἀργίας ἀπὸ τὴ 27η Μαΐου του 1992 υφίστανται ἀκυρες.

Παρόλο που υπήρξαν επανειλημμένες κλήσεις προς μετάνοια, ο Φιλάρετος μετά την καθαίρεση συνέχισε την σχισματική του δραστηριότητα ακόμα και στις δικαιοδοσίες των άλλων κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών. Ως εκ τούτου η σεπτή Ιεραρχία της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας το 1997 με απόφασή της τον αναθεμάτισε.

Οι ως άνω αποφάσεις έγιναν δεκτές από όλες τις Τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες συμπεριλαμβανομένης και της εν Κωνσταντινουπόλει Εκκλησίας. Συγκεκριμένα ο Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ.κ. Βαρθολομαίος στην απάντηση του γράμματος του Αγιωτάτου Πατριάρχου Μόσχας και πασών των Ρωσσιών κ. κ. Αλέξιου Β΄ στις 26 Αυγούστου 1992 με αφορμή την εκθρόνιση του Μητροπολίτου Κιέβου Φιλαρέτου έγραψε: *«Η καθ' ήμάς Άγία του Χριστού Μεγάλη Έκκλησία εις το ακέραιον την επί τοῦ θέματος ἀποκλειστικήν ἀρμοδιότητα τῆς ὑφ' Ἑμας Άγιωτάτης Εκκλησίας τῆς Ρωσίας ἀποδέχεται τα Συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περὶ τοῦ ἐν λόγῳ».*

Στο από 7η Απριλίου 1997 γράμμα του Παναγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. κ. Βαρθολομαίου προς τον Αγιώτατον Πατριάρχη Μόσχας και πασών των Ρωσσιών κ. κ. Αλέξιον Β΄ σχετικά με την επιβολή του αναθέματος στον Φιλάρετο Ντενισένκο σημειώνεται: «Λαβόντες γνώσιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἀνεκοινωσάμεθα ταύτην τῇ Ἱεραρχία τοῦ καθ' ἡμας Οἴκουμενικοῦ Θρόνου καί προετρεψάμεθα αὐτήν ὅπως οὐδεμίαν ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν ἔχη τούντεῦθεν μετά τῶν εἰρημένων». Σήμερα, μετά από δυο δεκαετίες, το Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως για πολιτικούς λόγους άλλαξε την στάση του.

Στην απόφασή του να αποκαταστήσει τους πρωτεργάτες του σχίσματος και να «κανονικοποιήσει» την ιεραρχία τους, η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως αναφέρεται σε ανύπαρκτα «κανονικά προνόμια τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὅπως δέχεται ἐκκλήτους προσφυγὰς ἀρχιερέων καί ἄλλων κληρικῶν ἐκ πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν». Οι αξιώσεις αυτής της μορφής, οι οποίες διεκδικούνται τώρα από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ποτέ δεν είχαν την πλήρη υποστήριξη της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Αυτές δεν βασίζονται στους Ιερούς Κανόνες και ευθέως εναντιώνονται σε αυτούς και συγκεκριμένα στο ΙΕ΄ Κανόνα της εν Αντιοχείᾳ Συνόδου: «Εἴ τις ἐπίσκοπος, ἐπί τισίν ἐγκλήμασι κατηγορηθεῖς, κριθεῖ ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπισκόπων, πάντες τε σύμφωνοι μίαν κατ' αὐτοῦ ἐξενέγκοιεν ψῆφον, τοῦτον μηκέτι παρ' ἐτέροις δικάζεσθαι, ἀλλὰ μένειν βεβαίαν τὴν σύμφωνον τῶν ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπων ἀπόφασιν», – καθώς αυτές διαψεύδονται και από την πρακτική των αποφάσεων των Αγίων Οικουμενικῶν και Τοπικῶν Συνόδων και από τις ερμηνείες των κορυφαίων βυζαντινῶν κανονιολόγων και αυτῶν μεταγενέστερης εποχῆς.

Ὅπως ο Ιωάννης Ζωναράς σημειώνει: «Οὐ γάρ πάντων δέ τῶν μητροπολιτῶν πάντως ὁ Κωνσταντινουπόλεως καθιεῖται δικαστής, ἀλλὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ. Οὐ γάρ δὴ καὶ τοὺς τῆς Συρίας μητροπολίτας, ἢ τοὺς τῆς Παλαιστίνης, καὶ Φοινίκης, ἢ τοὺς τῆς Αἰγύπτου, ἄκοντας ἐλκύσει δικάσασθαι παρ' αὐτῷ. ἀλλ' οἱ μὲν τῆς Συρίας, τῷ τῆς Ἀντιοχείας ὑπόκεινται φόρῳ, οἱ δὲ τῆς Παλαιστίνης, τῷ τοῦ Ἱεροσολύμων, οἱ δὲ τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τῷ Ἀλεξανδρείας δικάσονται, παρ' ᾧ καὶ χειροτονοῦνται, καὶ οἷς περ ὑπόκεινται».

Για την επαναφορά στην κοινωνία καταδικασμένου σε ξένη Τοπική Εκκλησία αναφέρεται ο ΚΗ΄ Κανὼν της εν Καρθαγένῃ Συνόδου: «Διό, εἰ καὶ περὶ αὐτῶν ἐκκλητον παρέχειν νομίωσι, μὴ ἐκκαλέσωνται εἰς τὰ πέραν τῆς θαλάσσης δικαστήρια, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐπισκόπων πολλάκις ὤρισται. Οἱ δὲ πρὸς περαματικά δικαστήρια διεκκαλούμενοι, παρ' οὐδενὸς... δεχθῶσιν κοινωνίαν». Για το ἴδιο θέμα γίνεται αναφορά στην επιστολή αυτής της Συνόδου προς τον Πάπα Ρώμης Κελεστίνον: «Μὴ οὖν οἱ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐπαρχίᾳ ἀπὸ τῆς κοινωνίας ἀναρτηθέντες παρὰ τῆς σῆς ἀγιωσύνης, σπουδαίως, καὶ καθὼς μὴ χρή, φανῶσιν ἀποκαθιστάμενοι τῇ κοινωνίᾳ... ἀτιναδήποτε πράγματα ἀναφυῶσι, ταῦτα ἐν τοῖς ἰδίοις ὀφείλιν περατοῦσθαι τόποις».

Ο Όσιος Νικόδημος ο Αγιορείτης στο «Πηδάλιο» του, το οποίο αποτελεί κορυφαία πηγή του εκκλησιαστικο-κανονικού δικαίου της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, ερμηνεύει το Θ΄ Κανόνα της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου απορρίπτοντας την σύνθετη ερμηνεία περί του δικαιώματος της Κωνσταντινουπόλεως στην εξέταση εκκλήτου από άλλες Εκκλησίες: «Ότι μέν γάρ ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τὰς Διοικήσεις καὶ ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτόν ἐδόθη ἀπὸ τόν Κανόνα τοῦτον ἢ ἔκκλητος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ...».

Απαριθμώντας ολόκληρη σειρά επιχειρημάτων υπέρ αυτής της ερμηνείας, παραπέμποντας στην διεργασία των αποφάσεων των Οικουμενικών Συνόδων, ο Όσιος συμπέρανε: «Ἦδη δὲ ἐπειδὴ ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Ἐξαρχος τῆς διοικήσεως δὲν ἐνεργεῖ, ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐστὶ Κριτὴς πρῶτος καὶ μόνος καὶ ἔσχατος τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ Μητροπολιτῶν, οὐ μὴν δὲ καὶ τῶν ὑποκειμένων τοῖς λοιποῖς Πατριάρχεις. Μόνη γάρ ἡ Οἰκουμένη Σύνοδος εἶναι ὁ ἔσχατος καὶ κοινότατος Κριτὴς πάντων τῶν Πατριαρχῶν, ὡς εἴπομεν, καὶ ἄλλος οὐδεὶς». Εκ του άνωθεν προκύπτει πως η Σύνοδος της εν Κωνσταντινουπόλει Εκκλησίας δεν κατέχει το κανονικό δικαίωμα για την ακύρωση δικαστικών αποφάσεων εκδοθέντων υπό της Σεπτής Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ρωσίας.

Οικειοποίηση της αρμοδιότητας ακύρωσης των δικαστικών και μη αποφάσεων των υπολοίπων Τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών – αποτελεί μέρος από την νεοεμφανιζόμενη ψευδή διδασκαλία, η οποία κηρύσσεται σήμερα από την Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως καθώς αποδίδει στον Πατριάρχη της τα δικαιώματα του «πρώτου άνευ ίσων» (primus sine paribus) στην παγκόσμια δικαιοδοσία.

«Αυτή η ερμηνεία από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως των προνομίων και των αρμοδιοτήτων έγκειται σε απόλυτη αντίθεση με την μακραίωνη Κανονική Παράδοση, στην οποία βασίζεται η ύπαρξη τόσο της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας όσο και των άλλων κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών», – προειδοποίησε η Σύνοδος της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ρωσίας το 2008 στο ανακοινωθέν της «Περί ενότητας της Εκκλησίας».

Στο προαναφερθέν ανακοινωθέν η Σύνοδος κάλεσε την Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως «έως της πανορθόξου εξετάσεως των αναφερομένων καινοτομιών να κρατήσει επιφυλακτικότητα και να αποφύγει τις πράξεις που μπορούν να οδηγήσουν στην διάσπαση της ενότητας της Ορθοδοξίας. Συγκεκριμένα αυτό σχετίζεται με την απόπειρα επανεξέτασης των Κανονικών δικαιοδοσιών των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών».

Το Συνοδικό Γράμμα του 1686 το οποίο επικυρώνει την ανάθεση της Μητροπόλεως Κιέβου στην δικαιοδοσία του Πατριαρχείου Μόσχας και καθυπογράφεται από τον Παναγιώτατο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κ.κ. Διονύσιο Δ΄ και από την Ιερά Σύνοδο της εν Κωνσταντινουπόλει Εκκλησίας δεν επίκειται σε αναθεώρηση.

Η απόφαση για την άρση του Γράμματος είναι κανονιολογικά απαράδεκτη. Διαφορετικά, θα υπήρχε η δυνατότητα κατάργησης οποιουδήποτε εγγράφου, στο οποίο συγκεκριμενοποιούνται η Κανονική δικαιοδοσία και τα όρια Τοπικής Εκκλησίας – ανεξαρτήτως της αρχαιότητάς του, του κύρους του, και της πανεκκλησιαστικής αποδοχής του.

Στο ίδιο Γράμμα και στα επισυναπτόμενα αυτού έγγραφα τίποτα δεν αναγράφεται για την προσωρινή ανάθεση της Μητρόπολης Κιέβου υπό την επίβλεψη του Πατριαρχείου Μόσχας, άλλα και ούτε πως αυτό το Γράμμα μπορεί να ακυρωθεί. Η απόπειρα Ιεραρχών του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, υπό πολιτικά και ιδιοτελή συμφέροντα, να επανεξετάσει μετά από τριακόσια χρόνια την ειλημμένη απόφαση, εναντιώνεται στο πνεύμα των Ιερών Κανόνων της Ορθοδόξου Εκκλησίας, οι οποίοι δεν επιτρέπουν την αναθεώρηση των καθιερωμένων και μη αμφισβητήσιμων στο διάβα του χρόνου Εκκλησιαστικών συνόρων.

Σύμφωνα με τον ΡΚΓ' (ΡΚΘ') Κανόνα της εν Καρθαγένη Συνόδου : «Όμοίως ήρθεσαν, ίνα, εάν τις μετά τους νόμους, τόπον τινά πρὸς τὴν καθολικὴν ἐνότητα μεταστρέψη, καὶ τοῦτον ἐπὶ τριετίαν μηδενὸς ἀναζητοῦντος κατάσχη, τοῦ λοιποῦ παρ' αὐτοῦ μὴ ἀναζητηθῆ, ἐὰν μέντοι ἐντὸς τῆς αὐτῆς τριετίας ὑπῆρχεν ἐπίσκοπος ὁ ὀφειλῶν ἀναζητῆσαι, καὶ ἡσύχασεν».

Επιπλέον και ο ΙΖ' Κανὼν της Δ' Οικουμενικῆς Συνόδου ορίζει περίοδο τριάντα ετῶν προθεσμίας για τυχόν Συνοδική επανεξέταση διαφωνίας ἀκόμη και πάνω σε θέμα δικαιοδοσίας των εκκλησιαστικῶν κοινοτήτων: «Τὰς καθ' ἑκάστην ἐπαρχίαν ἀγροικικὰς παροικίας, ἢ ἐγγχωρίους, μένειν ἀπαρασαλεύτους παρὰ τοῖς κατέχουσιν αὐτὰς ἐπίσκοποις, καὶ μάλιστα εἰ τριακονταετῆ χρόνον ταύτας ἀβιάστως διακατέχοντες ὠκονόμησαν».

Πως εἶναι δυνατόν ἀκύρωση ισχύουσας ἀπόφασης τριῶν αἰῶνων; Αυτό θα σήμαινε ἀπόπειρα παραγραφῆς, «ως μὴ γενομένης» ὅλης της επικείμενης ιστορικής ἀνάπτυξης της εκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Το Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως σαν να μὴν θέλει να κατανοήσει ὅτι η εν Κιέβω Μητρόπολη του ἔτους 1686, περί της επιστροφῆς της οποιᾶς ὑπὸ την δικαιοδοσία του γίνεται τώρα λόγος, εἶχε ουσιαστικά πολὺ μικρότερα ὅρια σε σχέση με τα σημερινὰ της Ουκρανικῆς Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Η Μητρόπολη Κιέβου στις μέρες μας περιλαμβάνει την πόλη του Κιέβου και μερικὰ προάστια της. Πλήθος Ἐπαρχιῶν της Ουκρανικῆς Ορθοδόξου Εκκλησίας ἀπλώνονται στην ἀνατολική και νότια πλευρὰ της χώρας, ἰδρύθηκαν και ἀναπτύχθηκαν ὑπὸ την δικαιοδοσία της Ἀυτοκεφάλου Εκκλησίας της Ρωσίας, και φυσικά εἶναι καρπὸς της στην μακραίωνη ἱεραποστολική και ποιμαντική της δραστηριότητα. Η τωρινή πράξη του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἀποτελεῖ ἀπόπειρα υποκλοπῆς τινὸς μήποτε ἀνήκοντος αὐτοῦ.

Η Πράξη του ἔτους 1686 οριστικοποιεῖ την καταναγκαστική διαίρεση της περιόδου διακοσίων ετῶν ἐντὸς της μακραίωνης ιστορίας της Ρωσικῆς Εκκλησίας, η οποία παρὰ των ἐναλλασσόμενων πολιτικῶν καταστάσεων παρέμεινε στην αυτοσυνείδησή της ενιαία.

Μετά την ἐπανεένωση της Εκκλησίας της Ρωσίας το 1686, στην διάρκεια περισσοτέρων των τριακοσίων ετῶν, κανεὶς δὲν προέβαλε ἀμφιβολία ὅτι οι ορθόδοξοι της Ουκρανίας ἀποτελοῦν ποίμνιο της Ρωσικῆς Εκκλησίας και ὄχι του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Και σήμερα παρόλες τις ἐπιδράσεις των ἐξωτερικῶν ἀντιεκκλησιαστικῶν δυνάμεων, αὐτὸ το πολλῶν εκατομμυρίων ποίμνιο τιμὰ την ἐνότητα της πασῶν των Ρωσιῶν Εκκλησίας και φυλάττει την πιστότητά του σε αὐτήν.

Η πρόθεση του Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως να ορίσει το μέλλον της Κανονικῆς Εκκλησίας της Ουκρανίας χωρὶς την συγκατάθεσή της συνιστὰ ἀντικανονική ἐπιβουλή σε ξένα εκκλησιαστικά ὅρια. Ο Κανὼν λέγει: «Ὡστε μηδένα τῶν θεοφιλεστάτων ἐπίσκοπων ἐπαρχίαν ἑτέραν, οὐκ οὔσαν ἄνωθεν και ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τὴν αὐτοῦ, ἢ γοῦν τῶν πρὸ αὐτοῦ χεῖρα καταλαμβάνειν ἀλλ' εἰ και τις κατέλαβε, και ὑφ' αὐτὸν πεποιῆται, βιασάμενος, ταύτην ἀποδιδόναι· ἵνα μὴ τῶν Πατέρων οἱ κανόνες παραβαίνωνται, μηδὲ ἐν ἱερουργίας προσχήματι, ἐξουσίας τύφος κοσμικῆς περαιοδύηται, μηδὲ λάθωμεν τὴν ἐλευθερίαν κατὰ μικρὸν ἀπολέσαντες, ἦν ἡμῖν ἐδωρήσατο τῷ ἰδίῳ αἵματι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ πάντων ἀνθρώπων ἐλευθερωτής» (Η' Κανὼν της Γ' Οικουμενικῆς Συνόδου).

Υπ' αὐτὸν τον Κανόνα ἀναιρεῖται ἀκόμη και η ἀπόφαση του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως περί ἐγκαθιδρύσεως «Σταυροπηγίου» στο Κιέβο, με την σύμφωνη γνώμη των πολιτικῶν ἀρχῶν, ἀνευ ὁμως ἐνημερώσεως και συγκατάθεσης της Κανονικῆς Ἱεραρχίας της εν Ουκρανία Ορθοδόξου Εκκλησίας. Ὑποκριτικά καλυπτόμενο ὑπὸ την ἐπιδίωξη της ἀποκαταστάσεως της ἐνότητος της Ορθοδοξίας της Ουκρανίας, το Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως με τις δικές του ἀσύνετες και πολιτικά ὑποκινούμενες ἀποφάσεις ὁδηγεῖ

σε μεγαλύτερη διάρκεια και εμβάθυνση των παθημάτων της Κανονικής Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας.

Αποδοχή σε κοινωνία του σχισματικού και αναθεματισμένου από άλλη Τοπική Εκκλησία ατόμου με όλους τους υπ' αυτού χειροτονημένους «επισκόπους» και «κληρικούς», επιβολή σε ξένα κανονικά όρια, απόπειρα απόταξης από τα ιστορικά πεπραγμένα – όλα αυτά οδηγούν το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως εκτός ορίων κανονικότητας, και προς μεγάλη μας θλίψη κάνει αδύνατη την συνέχιση ευχαριστιακής κοινωνίας με τους Ιεράρχες του, τους κληρικούς του και τους πιστούς.

Από σήμερα και έως της ακύρωσης από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως των ειλημμένων υπ' αυτού αντικανονικών αποφάσεων, για όλους τους κληρικούς της Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας καθίσταται αδύνατον η συλλειτουργία με κληρικούς της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως και για τους λαϊκούς ακόμη η συμμετοχή στα υπ' αυτών τελούμενα Άχραντα Μυστήρια. Η προσχώρηση Αρχιερέων και Ιερέων από την Κανονική Εκκλησία στους σχισματικούς ή ευχαριστιακή κοινωνία μαζί τους συνιστά κανονικό έγκλημα και επισύρει σε αντίστοιχες ποινές.

Με θλίψη ενθυμούμεν την πρόρρηση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού περί των χρόνων πλάνης και παθών των χριστιανών: «Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγῆσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν (Κατὰ Ματθαῖον 24.12)».

Στην κατάσταση της βαθιάς υπονόμησης των βάσεων των διορθόξων σχέσεων και της εξολοκλήρου απαξίωσης της χιλιετούς παράδοσης του εκκλησιαστικό-κανονιολογικού δικαίου, η Ιερά Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας θεωρεί καθήκον της να προβεί στην προστασία των θεμελιωδών αρχών της Ορθοδοξίας, στην προστασία της Ιεράς Παραδόσεως της Εκκλησίας, που υποκαθίστανται από νέες και ξένες διδασκαλίες περί της οικουμενικής κυριαρχίας του πρώτου εκ των Προκαθημένων.

Καλούμε τους Προκαθημένους και τις Ιερές Συνόδους των Τοπικών Ορθόξων Εκκλησιών στην αξιολόγηση των προαναφερθέντων αντικανονικών πράξεων του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και στην κοινή αναζήτηση της εξόδου από την βαθιά κρίση, που διασχίζει το σώμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

Εκφράζουμε πλήρη υποστήριξη στον Μακαριώτατο Μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας κ. Ονούφριον και σε όλο το πλήρωμα της εν Ουκρανία Ορθοδόξου Εκκλησίας σε αυτή την δύσκολη για αυτήν περίοδο.

Προσευχόμαστε δε για την ενδυνάμωση των πιστών της τέκνων στην γενναία υπεράσπιση της αλήθειας και της ενότητας της κανονικής Εκκλησίας στην Ουκρανία.

Παρακαλούμεν τους Αρχιεπιμένους, τους Κληρικούς, τους Μονάζοντες και τους Λαϊκούς όλης της Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας να αυξήσουν τις προσευχές τους για τους ομοπίστους αδελφούς μας στην Ουκρανία.

Η Σκέπη της Υπεραγίας Επουρανίου Βασιλίσσης, των Οσίων Πατέρων της Λαύρας του Κιέβου, του Οσίου Ιώβ του Ποτσάεφ, των Νεομαρτύρων, των Ομολογητών και πάντων των Αγίων της Εκκλησίας της Ρωσίας, να είναι μετά πάντων ημών.

www.romfea.gr/epikairoτητα-xronika/24446-to-anakoinothen-tou-patriarxeiou-mosxas-gia-tin-diakopi-koinonias

Εκτυπώσιμο: https://www.imdleo.gr/diaf/2018/Rus_apof_diakop.pdf